

„Jasné, takže špeciálna metóda.“ Zovrel som pušku v jednej ruke a šípku v druhej. „Drž mi palce!“

„To nemôžem! Hel by s tým nesúhlasila!“

Nečakal som, až sa ku mne Garm dostane, rovnako ako som nečakal na tých južanských pešiakov počas vojny. Zjačal som z plných pľúc a rozbehol som sa k pekelnému psovi.

Garm zavrčal a vyskočil na mňa. Zakrvavená papuľa sa otvorila a dopriala mi dôverný pohľad hlboko do hrdla. Vrhol som sa naňho, chcel som mu šípku napchať do papule. Skôr než som to stihol urobiť, scvakol čeluste a skoro mi odhryzol ruku.

Potom sa vo mne prebudil bojový výcvik z hotela Valhala. Odvrátil som sa, prv než stihol chňapnúť znovu, a vrazil som mu bajonet do boku. Zaskučal tak nahlas, že by zobudil aj mŕtvych. Vytrhol som bajonet z kostnej ocele a bežal si nájsť úkryt, zatiaľ čo pes sa vrtel dookola a pokúšal sa vylízať si ranu.

Zbadal som priekopu, skočil do nej, pritisol sa k zemi a plánoval ďalší útok. Dostal som sa až k *vyhnúť sa nenásytným čelustiam*, keď som zacítil nápor horúceho dychu. No jasné, Garm fučal rovno nado mnou a vlhký jazyk mu visel z papule ako hrubá mokrá deka.

„Fuj!“ Prevalil som sa, tesne predtým než ma ten jazyk nabral. Vyskočil som, vyštveral sa z priekopy, rozbehol som sa a skočil Garmovi na krk – a sklzol som na jeho krvou presiaknutý kožuch. Na druhej strane som zase zišiel dolu. Poškriabal som ho šípkou, čo muselo byť nepríjemné, lebo sa zviezol

na zadok a začal sa zadnou labou zúrivo škriabať za uchom.

Ja som sa medzitým rozbehol cez pole a ukryl sa za balvanom vysokým ako dvojposchodový dom. Tam som rozbíral svoju situáciu. Priamy útok zlyhal. Ukryť sa v priekope sa mi skoro nevyplatilo. Takže možno nastal čas ujať sa vedenia.

„Dobre,“ zavrčal som. „To je tvoj koniec.“

Po jednej strane balvanu sa dalo vyšplhať nahor. V duchu som poďakoval hotelu Valhala, že inštaloval lezeckú stenu, prehodil som si pušku cez plece, šípku zastrčil za opasok a vyliezol na balvan.

„Hej, ty prerastené psisko!“ zvriskol som zo svojho bi-dielka. „Čo tak dať si maškrtku s Tyrovou príchuťou? Čo? Chceš si zahryznúť?“

Garm sa prestal škrabať a začal vrčať. Prikradol sa bližšie, obchádzal balvan. Pokúsil sa vyliezť nahor, ale nemal sa kde zaprieť labami.

„Zdá sa mi, že dnes pôjdeš spať hladný!“ posmieval som sa mu.

Garm zúrivo zavrčal. Potom s očami upretými na mňa začúval a prikrčil sa.

Aj ja som sa prikrčil a spoza opasku som vytiahol šípku. A čakal som.

Nie dlho. Garm nahlas zavyl, rozbehol sa a pri balvane sa odrazil. Svalnaté zadné nohy ho niesli rovno na mňa, laby našahoval ku mne a roztváral papuľu.

V poslednej sekunde som sa mu vyhol. Zúrivo som zreval,